

Naslouchej srdcem

Byl jasný chladný den a Pocahontas se rozhodla, že vyšplhá až na vrchol vysoké hory se svým kamarádem mývalem Meekem a kolibríkem Flitem. Naposledy šplhala na tuhle horu jako malé dítě.

Když dorazili na místo, kde se pěšina rozdělovala na dvě strany, zeptala se Pocahontas: „Kudy se máme dát, Meeko?“ Mýval ukázal na širší a pohodlnější stezku. Pocahontas se dala do smíchu.

„Zkusíme raději tuhle,“ řekla a ukázala na užší a strmější pěšinu. Začali po ní stoupat, stezka se ještě víc zúžila a prudce stoupala k vrcholu

hory. Meeko nervózně cosi brebentil a Flit neklidně poletoval. Když se Pocahontas posadila na široký pařez, aby popadla dech, náhle se zvedl víchr. Přihnal s sebou mračna a spustil se liják. „Propána,“ vykřikla Pocahontas a prudce vstala. „Tady nemůžeme zůstat, ale vrátit se taky nejde, cesta je příliš kluzká. Musíme jít dál.“ Pocahontas to na sobě nedala znát, ale když se po stezce začala valit voda, dostala strach. Chůze byla čím dál nebezpečnější a Pocahontas byla čím dál větší zima. Vtom si vzpomněla na něco, co jí kdysi radila babička vrba.

„Musím poslouchat,“ řekla si. „Musím naslouchat duchům kolem nás a ti nás zachrání.“ Sna-

žila se zbystřit smysly, ale v lijáku a větru bylo těžké něco zaslechnout. Meeko se tiskl bojácně k Pocahontas.

„Musím naslouchat svým srdcem,“ řekla si. A náhle je zaslechla. Duchové k ní promluvili.

Poradili jí, aby vystoupala ještě o něco výš, protože tam najde bezpečný úkryt.

„Pojďme, Meeko!“ povzbuzovala kamarády a snažila se překřičet déšť a vítr.

„Pojď, Flite! Za chvíli najdeme nějaký úkryt!“ A skutečně. O kousek dál našli trhlinu ve skalách. Byla tam malá jeskyně. Uvnitř bylo teplo a sucho. Všichni tři se usadili v jes-

kyni a dívali se ven, jak přší.

Bouřka se brzo přehnala a opět vysvitlo slunce. „Pojďme,“ pobídla Pocahontas Meeka a Flita. „Brzo už budeme nahoře a uvidíme do daleka!“ Spěšně se vydali vzhůru, až přišli na vrchol. Hluboko pod nimi se rozkládaly na všechny strany lesy a v dálce za nimi se třpytilo modré moře.

„Vidíš to, Meeko? Vidíš to, Flite?“ vykřikla Pocahontas s radostí. „Teď vidíme svět úplně jinak. Není to krása? A navíc,“ řekla si víceméně pro sebe, „kdybych si nevybrala neprozkoumanou cestu, nikdy bych neslyšela, jak ke mně mluví duchové!“

Zimní pohádka

Jedného jasného lednového dne se kolébal Medvídek Pů Stokorcovým lesem, protože šel navštívit svého nemocného kamaráda Prasátko. Přes noc sněžilo tak hustě, že les byl pokrytý nadýchanou peřinou třípytívého sněhu.

„Chudáček Prasátko,“ povzdechl si Pů. „To je škoda, že nemůže jít ven a hrát si v tom krásném sněhu.“ Jeho boty zakřupaly ještě několikrát v hlubokém sněhu, když náhle dostal jeho malinkatý mozeček geniální nápad. „Už to mám!“ vykřikl. „Přinesu Prasátku trochu toho sněhu!“ Nabral do dlaní plnou hrst sněhu a umačkal z něho kouli. Strčil ji do kapsy a vy-

robil další a ještě další. Brzo měl v každé kapse po třech koulích a ještě jednu na hlavě pod čepicí. Honem pospíchal k domečku, kde bydlelo Prasátko. Když byl před chaloupkou, potkal Tygra, Králíčka, Klokánka a další kamarády.

„Ahoj, Pů,“ zavolal na něj Klokánek. „Pojď s námi stavět sněhuláka!“

„Bohužel to nejde,“ litoval Pů. „Nesu Prasátku sněhové koule, protože leží doma s rýmou.“ Řekl jim ahoj a spěchal dál.

Prasátku opravdu nebylo dobře, ale bylo rádo, že kamaráda vidí. „Ahoj, Pů,“ zahuhňalo s plným nosem. „To jsem rádo, žeš přišel. Hepčík!“

„Chudáčku Prasátko,“ řekl Pů. „Počkej, uvařím ti čaj.“

Když chtěl postavit konvici s vodou na plotnu, skutálela se mu z hlavy ledová kapka a zastudila ho na nose. Pů si najednou na něco vzpomněl.

„Přinesl jsem ti dárek, Prasátko!“ vykřikl a strhl si čepici z hlavy.

Ale nic v ní nebylo.

Zmateně se rozběhl k věšáku, kam si pověsil kabátek. Prohrabal kapsy, ale sněhové koule nikde. Zato pod nohama se mu rozlévala pěkná louže.

„Tak tohle nechápu,“ řekl Pů a poškrábal se na hlavě. „Chtěl jsem ti přinést koule,

ale někam se mi ztratily.“

„Kamaráde zlatý,“ povzdechlo si Prasátko. „Díky, žeš na mě myslel. Škoda že nemůžu jít ven a taky si hrát. Můžeš roztáhnout závěsy, abych vidělo na sních?“

Pů vyskočil a udělal, o co ho kamarád požádal. Když se oba podívali ven, vydechli úžasem.

Přímou pod oknem stál překrásný sněhulák, kterého postavil Tygr s Králíčkem a dalšími kamarády jenom pro Prasátko!

„To je dobře, že má člověk kamarády,“ řeklo šťastně Prasátko.

„Hepčí!“

